

Porabje

TEDNIK SLOVENCEV NA MADŽARSKEM Monošter, 21. septembra 2023 - Leto XXXIII, št. 38

stran 2

**»SLOVENCİ SMO, ČE IMAMO LJUDI,
KI NAŠ JEZİK GOVORIJO İN Z NAŠO KULTURO ŽIVIJO«**

DECA SO GNESDEN OVAKŠI
stran 4

PISALI SMO PRED 30. LEJTI
stran 5

LÛBEZEN GRANICE NE POZNA
stran 8

»Slovenci smo, če imamo ljudi, ki naš

4. julija je madžarski državni zbor s 158 glasovi za sprejel spremembo zakona o pravicah narodnosti. Svoje predloge za spremembo je Odbor za

stopil v veljavo s 1. januarjem 2024, do takrat bodo morali ravnateljici in upravljalec urediti kar nekaj zadev. Med 15. in 29. septembrom morajo

moremo pa vsega pričakovati že letos ali v prihodnjem letu.« Slovenska zagovornica je prepričana, da bodo pedagoške delavce po ureditvi statu-

je, ki bi ob slovenščini študirali še kakšne druge predmete, denimo fiziko ali matematiko. Z njihovo pomočjo bi lahko najbolj učinkovito zagotovili

Slovenska zagovornica je sredi junija sodelovala na parlamentarni razpravi o zakonu o statusu pedagoških delavcev in zakonu o narodnostnih pravicah. (Foto: Országgyűlés Hivatala)

Erika Köleš Kiss: »Ko sem predsednika madžarskega parlamenta Lászla Kövérja prvič povabila na obisk v Porabje, mi je potrdil, da uspešnost neke narodnostne skupnosti res ni odvisna le od njene številčnosti.« (Foto: Országgyűlés Hivatala)

narodnosti na Madžarskem pripravljaj skoraj leto dni, smo izvedeli od podpredsednice tega parlamentarnega delovnega telesa, zagovornice slovenske narodnosti Erike Köleš Kiss. »Sprememba je v največji meri zadevala volitve v narodnostne samouprave, ki bodo 9. junija v prihodnjem letu lahko v naseljih, kjer se je pri lanskem popisu prebivalstva za pripadnika neke narodnosti izreklo najmanj 25 oseb. Zadostuje pa tudi 20 ljudi, če je v kraju že delovala narodnostna samouprava, oziroma v primeru, če je na koncu preteklega leta v naselju delovala narodnostna vzgojno-izobraževalna ustanova,« je različne možnosti naštel naša sogovornica in dodala, da so zaradi spremenjenih gospodarskih razmer morali v odboru razpravljati tudi o popravku državnega proračuna za tekoče in prihodnje leto.

Enajst zagovornikov s predsednikom, nemškimi poslanci, je prisluhnilo tudi poročilu vlade o položaju narodnosti na Madžarskem, svoja stališča pa jim je predstavila še varuhinja narodnostnih pravic. Letos so v Odboru za narodnosti veliko pozornosti namenili tudi zakonu o statusu pedagoških delavcev, ki ga je parlament prav tako sprejel 4. julija in se nanaša tudi na vse sodelavce vrtcev in šol v upravljanju Državne slovenske samouprave. »Zakon bo

pedagoški delavci izjaviti, ali sprejmejo novi status zaposlenega v javnem šolstvu, v primeru odklonilnega odgovora bodo morali svojo ustanovo s 1. novembrom zapustiti,« smo

Slovenska parlamentarna zagovornica s predsednikoma slovenskih krovnih organizacij, predstavnikoma slovenske diplomacije in vodjo kabineta predsednika vlade Gergelyem Gulyásem na sprejemu ob dnevu državnosti Republike Slovenije v Budimpešti (Foto: Kabinet zagovornice)

izvedeli od Erike Köleš Kiss. Poudarila je, da sprememba temeljito preureja plačilne razrede pedagoških delavcev. »Največ negotovanja se je pojavilo v zvezi s tem, da bodo imeli začetniki z manj kot enoletno prakso podobno plačo kot dolgoletni pedagogi 1. ali 2. kategorije. Prepričana sem, da se bo sčasoma to uredilo, ne

sa še bolj spoštovali v družbi in bodo tudi finančno bolj ovrednoteni. Vse to naj bi privedlo do boljše kakovosti pouka na šolah.

Prihodnost porabskih narodnostnih

dvojezičnost na naših šolah,« nam je povedala Erika Köleš Kiss in predstavila tudi prednosti štipendijskega sistema, ki je v veljavi že od leta 2018. »Študentje, ki študirajo narodnostni jezik in se pripravljajo za poklic vzgojiteljice oziroma učitelja na razredni ali predmetni stopnji, dobivajo podporo od začetka do konca študija. Vsota je seveda odvisna od njihove študijske uspešnosti, zagotovo pa predstavlja pomoč študentom in njihovim staršem. Še posebno, če vemo, da podporo dobivajo tudi leto dni po tistem, ko so začeli delati v narodnostnem vrtcu ali šolah,« je opozorila parlamentarna zagovornica in poudarila, da je nujno ohraniti katedro za slovenski jezik in književnost v Sombotelu. »Univerzitetno središče je na območju, kjer imamo porabski Slovenci svoje šole, in dobro je, če bodo učitelji študirajo blizu nas. Tudi življenje je dosti dražje v Budimpešti, je pa res, da so tam prav tako pripravljani izobraževati učitelje.«

Na vsa prizadevanja porabskih Slovencev lahko v veliki meri vpliva izid popisa prebivalstva, ki so ga na Madžarskem izvedli lani jeseni. »Računamo, da bomo v kratkem izvedli, koliko nas je. Naše pričakovanje je, da naj nas ne bi bilo manj kot na prejšnjem ljudskem štetju. Mislim, da bomo to dosegli, vsakdo pa mora vedeti, da je od leta 2011 umrlo veliko

vzgojno-izobraževalnih ustanov bo v veliki meri odvisna tudi od števila visoko izobraženih slovenskih kadrov. »Spodbujam sodelavce sombotelskega Univerzitetnega središča Savaria, naj študente na smeri za učitelja na razredni stopnji pridobijo tudi k študiju slovenskega jezika. Za vse nas pa bi bilo dobro tudi, če bi imeli slušatel-

je, ki bi ob slovenščini študirali še kakšne druge predmete, denimo fiziko ali matematiko. Z njihovo pomočjo bi lahko najbolj učinkovito zagotovili

«Jezik govorijo in z našo kulturo živijo»

naših ljudi. Tudi to moramo upoštevati, ko bomo ocenjevali, ali se je na lanskoletnem popisu za Slovence izjavilo več ljudi ali ne. Le v tem primeru bo število realno,« je izpostavila Erika Köleš Kiss, s katero smo se pogovarjali 14. septembra, ko je ocenila, da bodo izidi popisa objavljeni do konca tekočega meseca. »Upam,

v Slovenskem Porabju, ali pa imajo slovenskega sodelavca, ki bi ga želeli plačevati iz te podpore. Seveda je naš najpomembnejši cilj, da bi tudi mladi ljudje našli delo in ostali v Porabju. Saj je res, da smo Slovenci s svojim jezikom in kulturo, ampak le v primeru, če imamo ljudi, ki ta jezik govorijo, in s to kulturo živijo.«

Predsedniki državnih narodnostnih samouprav in parlamentarni zagovorniki v sejni dvorani Državne slovenske samouprave na Gornjem Seniku. Porabje so obiskali junija na povabilo DSS in slovenske zagovornice. (Foto: Kabinet zagovornice)

da so tisti, ki so v srcu Slovenci, za beleženi na tem seznamu. Za tiste, ki so zaradi različnih metodologij tega popisa zamudili to priložnost, pa upam, da bodo kljub vsemu sodelovali z nami,« si želi naša sogovornica. Obe krovni organizaciji se skupaj s slovensko zagovornico trudita, da bi na rodni grudi obdržali mlade porabske Slovence. To je možno predvsem, če bodo razmere v Porabju primerne za dostojno življenje. Predstavniki Slovencev na Madžarskem so dosegli, da se od leta 2020 v pokrajini v okolici Monoštra izvaja Razvojni program Slovenskega Porabja, ki je z madžarskimi proračunskimi sredstvi podprt v višini 700.000 evrov letno. Izvedbo gospodarskega načrta je prekinila pandemija koronavirusa in nato še energetska kriza, so pa lahko sredstva za male in srednje velike podjetnike že razpisali in dodelili. »Nekoliko kasneje načrtujemo objavo razpisa za male kmetovalce, prek katerega si bodo lahko kupili različna orodja za kmetovanje ali gozdarjenje, lahko pa bodo prijavi tudi projekte gradnje, denimo hleva. Tudi v tem primeru računamo na Slovence, na take ljudi, ki delujejo

Iz tega »malega« gospodarskega programa naj bi se financirala tudi obnova kulturnega doma v Slovenski vesi kot zadnjega med podobnimi zgradbami v Porabju, je poudarila Erika Köleš Kiss. V pokrajini v okolici Monoštra se načrtujejo tudi nadaljnje prenove, Državna slovenska samouprava želi namreč obnoviti Filojev mlin na Gornjem Seniku in žganjarno v Števanovcih (prvega je krovna organizacija odkupila v sklopu madžarskega razvojnega programa, drugega pa s podporo madžarskega kmetijskega ministrstva). Dalj časa je že načrtovana gradnja doma za starejše občane nekje v Porabju, v pokrajini namreč veliko ljudi živi osamljenih.

Vse našete naložbe naj bi izvedli s pomočjo sredstev iz slovensko-madžarskega skupnega sklada, ustanovitev katerega sta februarja lani podpisala premierja obeh držav. Obmejnima narodnima skupnostma naj bi zagotavljal letno po pet milijonov evrov pomoči. »Lahko se zgodi, da Slovenija letos ne bo mogla zagotoviti svojega deleža podpore, saj vemo, kakšna katastrofa se je zgodila v naši matici na začetku avgusta. Seveda bi

bilo boljše, če bi lahko izvedbo začeli že letos, bomo pa razumeli zamudo. Madžarska je pripravljena izplačati svoj delež, zdaj se morata državi dogovoriti,« je oteženi položaj opisala slovenska parlamentarna zagovornica in dodala, da imajo vse našete investicije namen pospešiti gospodarski razvoj Porabja in zagotoviti čim več delovnih mest. Kot pomembni naložbi je navedla še morebitno gradnjo medijskega centra (ki bi rešil obstoječe probleme domačih slovenskih medijev) oziroma obnovitev števanovske cerkve Štefana Hardinga, ki je že precej časa potrebna prenove. Do sprožitve gospodarskega razvojnega programa in ustanovitve skupnega sklada je vodila dolga pot, ki se je začela z osamosvojitvijo Slovenije in podpisom slovensko-madžarskega sporazuma o zaščiti pravic obeh obmejnih narodnostnih skupnosti v letu 1992. »Na podlagi tega dokumenta, ki se dejansko dotika vseh področij

soma pregledati, obnoviti in osvežiti. Svet gre naprej in pojavljajo se stvari, ki jim moramo slediti, takšno je med drugim področje visokega izobraževanja. Radi bi imeli lastne slovenske kadre na vseh področjih, pa naj govorimo o medijih, šolstvu, muzealstvu ali hotelskih delavcih. In na podlagi podobnih sporazumov lahko izrazimo svoje želje.«

Tem želim naj bi prisluhnili tudi visoki predstavniki slovenskega in madžarskega političnega življenja, ki večkrat obišejo pokrajino v okolici Monoštra. »Ti obiski so dobri prav za to, da bi gostje videli, kako naši ljudje tukaj živijo, kaj počnejo, kako se trudijo. In ko bomo stopili do njih s kakšno prošnjo, bodo imeli lastne izkušnje in več posluha za naše težave, kot pa če bi nas poznali samo od daleč,« nam je še dejala slovenska parlamentarna zagovornica, pred koncem pogovora pa poudarila: »Vsekakor mislim, da so ti obiski koristni in po-

Predstavnica Slovencev na Madžarskem se je maja udeležila srečanja obeh soprodsedujočih Slovensko-madžarske manjšinske mešane komisije, ministra za Slovence v zamejstvu in po svetu Mateja Arčona ter ministrskega poverjenika Ferenc Kalmárja. (Foto: Kabinet zagovornice)

našega življenja, so nastali še drugi konkretni dvostranski programi med posameznimi resorji. Čeprav smo takrat že imeli svojo civilno organizacijo, nam je sporazum pomagal pridobiti dodatne pravice, predvsem prek manjšinskega zakona, ki so ga na Madžarskem sprejeli v naslednjem letu. Tudi dobri meddržavni odnosi so se začeli nekako s podpisom tega sporazuma, na katerega sem se pozneje tudi sama kot zagovornica povsod sklicevala,« je pomen dogovora opisala Erika Köleš Kiss in svoj pogled uprla tudi v prihodnost. »Seveda je treba vse podobne sporazume sča-

membni tudi za nas, prav zaradi tega, da bi gostje spoznali našo skupnost in bi nam nato lahko pomagali. In da bi to storili z bolj odprtim srcem.«

(slika na 1. strani: Člani Odbora za narodnosti na Madžarskem s predsednico pododbora za šolske, kulturne in cerkvene zadeve Eriko Köleš Kiss ter državnim sekretarjem za narodnosti Miklósem Soltészom v madžarskem parlamentu)

-dm-

PREKMURJE

Moravske Toplice

Občina Moravske Toplice je 27. občinski svetek slavila v Noršincaj, gé so na slavnostnom djileši občinske kotrige podelili tudi priznanja, nagrado in veliko zahvalno listino. Po tistom ka je par rejči v pozdrav povedo predsednik noršinske krajevne skupnosti Tomaž Lopert, je slavnostni guč meu župan moravskotopliške občine Alojz Glavač. Med drugim je pravo, ka nemajo nikdar zadosta penez, ka bi napravili vse, ka si lidge želejo, »ali najbolje fontoško se mi vidi, ka premoremo tisto najbolje osnovno, ka nas dela človeške, pa ka mamó čut do sočloveka in občutek za solidarnost.«

Občinsko priznanje sta daubila Jožef Kulčar iz Filovec za dugoletno uspešno opravljanje dela v prostovoljnih društvih, v Krajevni skupnosti Filovci in v občini pa Viljem Kianec iz Fokovec za dugoletno sodelovanje pri različnih projektih v svoji vesnici. Nagrado Občine Moravske Toplice je daubo Ženski pevski zbor Marjetice ob 20. obletnici delovanja, veliko zahvalno listino pa Franc Kodila iz Martjanec za dugoletno delo na področjih športa, turizma, prostovoljstva in v lokalni skupnosti. Tri priznanja je raztalo ške župan, in tau soboškomí gasilskomi društvu, stero dobro sodelüvle z njihovim občinskim štabom civilne zaščite, Jožeti Črnki za dugoletno vodenje Hokejskega kluba Moravske Toplice in družba Visko za pomauč s svojo ekipo in tehniko ob elementarnih nesrečaj v občini.

Na prireditvi so v okviru projekta Moja dežela - lepa in gostoljubna vörzglasili tudi najlepše kraje v občini v leti 2023. Najlepši med menšimi kraji so Ratkovci, med srednjimi kraji Mlajtinci in med vekšimi kraji Bogojina. Pauleg priznanja je vsakša vesnica dobla ške bon v vrednosti 500 evrov.

Silva Eöry

Jožica Lukač - ravnateljica OŠ Bakovci (1. tau)

DECA SO GNESDEN OVAKŠI

Tak kak na Vogrskom, se je tudi v Sloveniji v začetki mejsca septembra začnilo nauvo šaulsko leto. »Dela je bilau dosta. Za nas se je šaulsko leto nej začnilo 1. septembra, liki že prva. Že včasi

Ravnateljica na OŠ Bakovci je od leta 2015
(Osebni arhiv Jožice Lukač)

po konci preminaučoga šaulskega leta smo meli prve priprave, največ pa v drugi polovici mejsca augustuša,« je prva raztolmačila ravnateljica Osnovne šole (OŠ) Bakovci Jožica Lukač in cudjala: »Letos je prvi šaulski den spadno na petek. Mogauče je tau dobro bilau, vej pa znamo, ka se té den mlajši glij ne začnejo ške včiti, liki je den bole namenjeni tomi, ka deca vküper pridejo, se družijo in eden drugomi pripovedajo, kak so se meli v počitnicaj, vej pa so se eni cejle počitnice nej vidli. Prvi den je bilau kak v fčelnjaki.«

Na OŠ Bakovci odi okauli 170 mlajšov, od toga se jih 140 vči v glavni šolski zidini v Bakovcay, drugi pa na podružnični (tagiskola) šauli v Dokležovji. Ta odijo mlajši do štrtoga razreda, po tistom pa te pridejo v Bakovce.

Jožica Lukač, stera je ravnateljica osnovne šaule v svoji domanji vesnici od leta 2015, se tudi sama rada spaumni, kak je bilau te, gda je ona odila v šaulo: »Te je ške nej bila zazidana nauva šaula, tak ka smo meli pouk v stari zidini. Nej je bilau za vse zadosta učilnic, pa smo v nižise razrede mogli zadvečerka oditi ali pa smo meli dvoizmenski pouk. Od petoga razreda naprej smo meli ponavadi dva oddelka, pa več dece na šauli kak jih mamó

mi gnesden. Stara šaula je bila zazidana leta 1956, pred tistim pa so se mlajši včili v več zidinaj oziroma ramaj. Gda sam ške ges odila v šaulo, smo pouk tudi meli v trej zidinaj. V enoj od nji, tam

smo meli likovni pouk (rajzoktátás), je spoj vodovoda nej bilau. Tak smo z lavori nosili vodau, ka smo si tak čopiče lejko prali.«

Gnesden je dosta vsega ovak. Nej samo tau, ka so šaule več ali menje v nauvi zidinaj, tudi pogoji za včenje so dosta baukši. Istina pa tudi gé, ka so mlajši gnesden ovakši, kak pa so bili ške v cajti,

Jožica in njeni mauž Vinko radiva deta tudi na velke bregge
(Osebni arhiv Jožice Lukač)

gda je naša sogovornica gorrasla: »Mi smo nej poznali in meli čednih telefonov. Na naši šauli smo kak eni prvih šli v tau, ka smo prepovedali nücati telefone. Dopistimo, ka ga mlajši majo dojvgašnjenege in v taški ali pa zaklenjenoga v garderobni omarici. Že na prvom roditeljskom sestanki starišom povem, ka deca telefona ne nücajo, vej pa mamó v tajništvu vse njihove

telefonske številke in jih leko mi pozovemo, če se zgodi kakša nevola.« Gnesden so nej samo mlajši ovakši, tudi stariške, steri se preveč v šolske stvari mejšajo: »Morem prajti, ka jih je 95 procentov vrejdi, maš pa posameznike, sterim se nika ne vidi. Najüjši so tisti stariške, steri bi radi, ka bi njüva deca meli same petke. Maš pa rejsan malo dece, ka bi pri vsej predmetaj izstopalí, ka bi vse znali.«

Jožica Lukač je po zgotovleni osnovni šauli nej ške točno znala, ka je tisto, ka bi ona v žitki rada delala. In tak se je vpisala na srednjo ekonomsko šaulo: »V štrtom letniki se je trbelo odlaučiti, ka mo šla študerat. Brodila sam, ka mo mogauče šla študerat pravo (jogot) ali sam furt slovensčino rada mela, pa sam se te odlaučila, ka mo šla na Pedagoško fakulteto v Maribori, gé sam si te vödabrala študij slovenskoga pa nemškoga gezika. Tau se je godilo leta 1991. Mejsca junijuša, gda bi mogla na fakulteto titi delati sprejemno vižgo za nemški gezik, pa se je začnila bojna in sam nej mogla priti v Maribor.

Nej je ške niti zgotovila študiji, je že včila, vej pa je že te falilo škonikov. Tak so jo povabili na nje-no nekdešnjo srednjo šaulo, gé je eno leto včila, po tistom pa se je zaposlila v Radencaj na Srednji šoli za gostinstvo in turizem: »Tam sam ostala 19 lejt. Gda sam prišla na šaulo, smo meli telko dece, ka smo komaj ladali in smo celau mogli meti dvoizmen-

Jožica kak mala dekličina
(Osebni arhiv Jožice Lukač)

ski pouk. Tam sam včila nemški gezik. Te pa je bilau furt menje šaularov in sam mejla furt menje vör, tak ka sam mogla ške včiti na drugih šaulaj. In tak sam se pred osmimi leti odlaučila, ka kandideram za ravnateljico na bakovski šauli. Nej se je bilau leko posloviti od svojih dijakov, vej pa sam rada bila leranca.«

Jožica Lukač pravi, ka ta z možon Vinkom (on je trnok zanimivi človek, steri se z dosta rečmi spravla, zatau mo njega gvüšno tudi gnauk v naši novinaj predstavili) pomalek proslavila srebrno poroko: »Mava dva sina, starejši, Luka, je star 23 let, mlajši, Tine, pa 20 let. Oba sta že študenta, prvi študera računalništvo, drugi pa dramaturgijo na Akademiji za gledališče, radio in televizijo.«

Držina Lukač tudi rada vandri-va po svejti. Gda sta bila pojbiča ške maliva so spoznavali velke evropske varaše, v zadnji lejtaj pa jih je paut odpelala že dale po svejti. Letos so bili v Irani. In o tom zanimivom potovanji te malo več zvedeli drugi keden.

Silva Eöry

PISALI SMO PRED 30. LEJTI

V 19. številki časopisa Porabje, stera je vöprišla 23. septembra 1993, je Valerija Perger pisala o tom, da je bila v gornjeseniški cerkvi spet slovenska maša: »S smrtjo priljubljenega gornjeseniškega župnika Janoša Kuharja je pred leti zamrla slovenska beseda v porabskih cerkvah. Bila je to boleča izguba za vse verne in narodno zavedne porabske Slovence. In ko je slovenska beseda počasi in vztrajno izginjala iz cerkve, je usihala tudi v dušah. In Gornjeseničani so morali prehoditi cel križev pot do trenutka, ko se je v cerkvi ponovno oglasila slovenska beseda, ko so ponovno dočakali mašo v slovenskem jeziku. Nekateri so že postali ravnodušni in mislijo, da je za vse prepozno, a tisti, ki so res zavedni Slovenci, so ta trenutek dočakali z radostnim olajšanjem in ponosom... Slavimo Gospoda, ker je dober, in vekomaj traja njegovo usmiljenje! Izredno pomembno vlogo v prizadevanjih za slovenskega duhovnika je imela Zveza Slovencev. Že ob ustanovitvi v oktobru 1990. leta si je zastavila kot eno prioritetenih nalog prizadevanje za slovensko bogoslužje v Porabju. V marcu in aprilu 1992. leta so predsednik Zveze, gospod Jože Hirnök, njegovi bližnji sodelavci in gospod Györfvári obiskali: sombotelskega škofa, dr. Konkolya, ljubljanskega nadškofa in metropolita, dr. Alojzija Šuštarja ter mariborskega škofa, dr. Jožefa Smeja. Cilj teh obiskov je bil jasen: v najvišjih cerkvenih krogih se dogovoriti o vsem in poskušati čimprej rešiti porabski problem slovenskega bogoslužja. Vsi sogovorniki so pokazali izredno razumevanje za problem in obljubili pomoč. Zveza Slovencev se je obrnila z enako prošnjo za pomoč celo na madžarskega predsednika, gospoda Árpáda Göncza, o problematiki pa se je pogovarjala tudi s slovenskim predsednikom, gospodom Milanom Kučanom. V oktobru 1992. leta je Zveza ponovno poslala pismo mariborskemu škofu, dr. Smeju. Med drugim pišejo: »... Vemo, da pozorno spremljate dogodke v gornjeseniški fari in prizadevanje vernikov za slovensko bogoslužje. Zato se ponovno z zaupanjem obračamo na Vas, da bi nam pomagali pri rešitvi tega dolgoletnega problema...« Zveza Slovencev pa je imela razgovore na to temo še z drugimi pomembnimi osebnostmi slovenskega in madžarskega političnega življenja, od zunanjih ministrov, do državnih sekretarjev. V januarju 1993. leta je bil ustanovljen Košičev sklad in tudi ta se je aktivno vključil v prizadevanja za slovenskega duhovnika. Člani kuratorija so prav tako obiskali pomembne cerkvene

dostojanstvenike in jih ponovno spomnili na nerešen problem slovenskega bogoslužja v Porabju. In končno so Porabci dočakali slovensko mašo v gornjeseniški cerkvi! Vsako nedeljo jo daruje gospod Camplin, ki živi v bližnjem Martinju. Srčno upajmo, da bo gornjeseniška cerkev nedeljo za nedeljo v svoje blaženo zavetje sprejemala vse več vernikov, vse več tistih, ki v svojih čistih dušah čutijo pripadnost slovenstvu, z njim pa eni veri, enemu upanju in eni ljubezni. Blagor vsem, ki živijo v Gospodovi milosti!«

V članku z naslovom Brezi vrastva pa je Karči Holec etak zapisal: »Če je človek batežan pa k barbejra de, rejdko pride tak dumau,

ka bi nej parneso dumau pet-šest fela vrastvo. Starejšo lüstvo zazranka tak djej vrastvo, kak če bi jim tau bijo zajtrek. Tak so se že vcujzeli, ka brezi tauga že ranč živeti ne vejo. Dapa kak je bilau prvin? Pravijo, ka te je eštja bola zdravo lüstvo bilau, kak zdaj. Tau istino, dapa te je zato tü bilau batežno lüstvo pa döjn so samo spoj narejdke k barbejra šli. Zato, ka so oni vedli nika tašo, ka mi že ne vejmo. Vedli so se vračiti brezi vrastva. Vedli so, stera rastlina na koj vala. Gnesden že samo spoj malo lüstva zna tau. Navekša starejši. Od tauga parpuvejda nam Sumajnina llunka iz Andovec. „Moja baba je tau spoj znala. Vsakšo travo vejdl, stero na koj leko nüca. Vleta je travo vtjüppubrala pa pusišila. Etak te vziata tü mejla duma rastline, ka je leko nücala. Dostakrat mi je prajla, ka nej vseeno, gda rastlino beremo. Zato, ka dje taša rastlina, stera nika ne vala, če go ne beremo v tistom čajti, gda go trbej. Baba mena furt kazala, ka ta pa ta rastlina ali rauža na koj vala. Dja sam te eštja deklčina bila pa dučas, ka sam vekša gratala, sam že dosta vse puzabila. Človek du-

čas, ka je mladi pa ma zdravdje, si ne brodi na tisto, ka gnauksvejta batežan bau. Baba so furt brali tiste žoute rauže, stero po njih vaj rastejo pa se tak zuvejo ka bratič. Tau so prajli, če stoj batežan pa ga žalaudac boli, te aj si tau travo gora na žalaudac deja. Z eno ronjov se pa kaulak trbej zvezati. Tak trbej nutra v poslalo ležti. Zazranka že vred pride človek. Če koga na rutjej ali na šinjatja so žile bulele, te so ta coto gora djali, stera je v solano vudau bila namočana. Če tau nej valalo, te so se z dumanji djabučnim ecijom nutrazribali. Gnauk je prišo k nam edan človek. Na nugej tak velko rano emo kak moja dlan. Baba ušla na njivo pa parnesla krajcano travo. Tau so goradjali na rano pa so nugau z eno cotov prejkzvezali. Edan tjedan, pa nauga nagmaj prišla. Dja, če me nauga ali rauka boli, ali pa če rano mam djer, te se z lükom vračim. Tau je nej tisti lük, steruga djejmo. Te lük v črpnjej man, kak rauže. Vleta ranč tak cvaté kak drudje rauže. Zato ga držim, ka se s tejm vračim. Če ma nauga boli, te od lüka edan list dolavtrgnam, malo ga vtjüpsučem pa se nutranamažam. Du tejamau mena štja furt valalo. Tü par našo rama raste taša trava od stero so naša baba tej (čaj) tjöjali. Drudji tej oni ranč nej so pili, samo tauga. Ta trava, od stero sé je tej tjöjo se tak zuve, ka djagodna trava. Če stoj skalino ali spico daubo pa so nej mogli vözeti, te za edan čas se je redti pa gnujiti začnilo. Tašuga reda so oni borovo smulau nutra v coto zasükali pa so gora na rano djali. Dva tri dni, pa smola skalino vöputegnili. Lüstvo se dostakrat žaurga, ka je pleča pa hrbat boli. Naša baba so tau prajli, ka na tau je najbaukše, če si na hrbat zeleno djaušoovo listje dejamo pa si tak dolaležamo. Gda smo mlajši bili, dja sam tü dostakrat našac mejla. Te so baba vzeli edno staro coto pa so go nutra v špajart djali. Gda se je cota vužgala, te so mi go v ruke dali pa so tau prajli, aj prdišam tisti dim. Če človek dostakrat lejitati mora (drisko ma), te je najbaukšo vrastvo, če posüšena loštje grüštje djejmo. Za kašou je najbaukšo vrastvo med. Nad tejm, ka sam taprajla, najbaukše so krplive. Če stoj vsakši den taši tej pidje, te tistoga betag krauži. Krplive so na vsakši betag dobre. Vsakšofela travo je poznala pa nücala baba, dapa istino, ka batežna nikdar nej bila, zvöjn tistoga, ka slabo vidla. Dja tak mislim, ka zdaj bi tü baukše bilau, če bi se lüstvo prvin z rastlinami vračilo. Pa če tau ne vala, potistim bi šli po vrastvo k barbejra.»«

Vküppobrala Silva Eöry

ŽELEZNA ŽUPANIJA

Redli do tri poti

Če se v Budimpešto pelamo, te se med dvömi pauti leko odlaučimo. Ali demo po osmici proti Veszpréma ali demo proti Gyóra na avtocesto. Odločba je nej léka, gnauk edna, gnauk drüga paut je baukša, odvisno od prometa. Avtocesta M1 bi fejst dobra bila, če bi se nej od Gyóra začnila, istina od Sombotela naprej je že hitra cesta, depa dočas se paut fejst vleče. Najbola od Egyházásrádóca do Sombotela, tam je vsigdar puno traktorov, tak ka cejli tisti čas zgibimo, ka bi na avtocesti prišparali. Zavolo toga zdaj že vsigdar več je tisti šoferov, steri proti Veszpréma pelajo.

Zdaj se tau leko ka spremeni, zato ka v Železni županiji se tri poti napravijo, med tejm je edna M86, stera pela od Körmenda do Sombotela. Do tejava mau je tak bilau, ka od Körmenda do Egyházásrádóca bila samo hitra cesta, zdaj se cejlak do Sombotela napravi.

Drüga paut stero, do še redli, je tista, stera kaulak Sombotela krauži (obvoznica), tretja pa baude hitra cesta Sombotel-Köszeg. Zdaj če se te pauti napravijo, te se dosta bola brž leko v Budimpešto pripelamo. V kratkom časi se najprvin javni razpis vönapiše, k taumi je vlada 4,5-5 milijard forintov dala. V pogodbi 18 mejsecov časa dobijo za načrte narediti. Za Železno županijo tau baude edna najvejša investicija, so povedali železnožupanijski poslanci, steri so se dosta trüdili, aj se tau leko uresniči. S tejm se velka želja spuni, nej samo tistim, steri se v Budimpešto vozijo, tistim tö, steri delat odijo ali se samo kipüvat vozijo v Sombotel.

Karči Holec

OD SLOVENIJE...

Vrh pobude Brdo-Brioni

V Skopju je potekal vrh pobude Brdo-Brioni, ki ga je gostila slovenska predsednica Nataša Pirc Musar skupaj s hrvaškimi predsednikom Zoranom Milanovićem in makedonskim predsednikom Stevom Pendarovskim. Vrha so se udeležili še predsednik Albanije Bajram Begaj, člani predsedstva Bosne in Hercegovine Željko Cvijanović, Denis Bećirović in Željko Komšić, predsednik Črne gore Jakov Milatović, kosovska predsednica Vjosa Osmani in srbski predsednik Aleksandar Vučić. Pirc Musar je ob koncu vrha poudarila, da Slovenija pri procesu približevanja Uniji podpira vse države Zahodnega Balkana. Temi pogovorov na vrhu sta bili po njenih besedah še podnebne spremembe in problematika mladih. Tako Pirc Musar kot Milanović sta poudarila, da je bilo na srečanju dobro razpoloženje. Milanović je med tem ocenil, da bi Slovenija in Hrvaška pri evropskih integracijah tega dela Evrope lahko pomagali še bolj, a imata na žalost omejena sredstva.

Člani pobude so na vrhu sprejeli skupno deklaracijo. V njej so poudarili, da je ključna pospešitev procesa vključevanja držav Zahodnega Balkana v EU ter se zavezali h krepitvi strateškega dialoga z institucijami EU na eni strani ter krepitvi prizadevanj pri izvajanju reform na Zahodnem Balkanu na drugi strani. Poudarili so tudi, da so potrebni prilaganje posledicam podnebnih sprememb in ukrepi za zagotavljanje vitalnosti družb z ohranjanjem mladih v regiji.

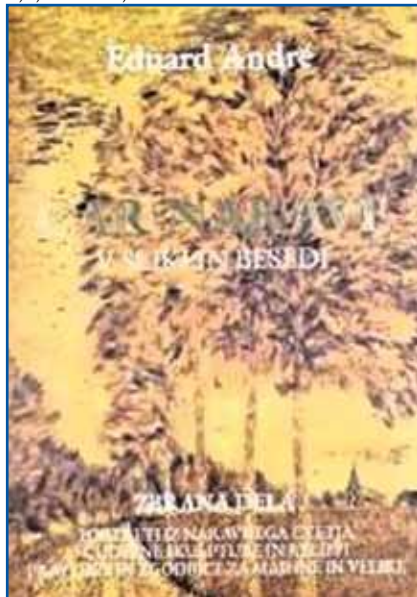
Nataša Pirc Musar je pojasnila, da bo deklaraciji sledil tudi akcijski načrt. Del akcijskega načrta bosta tudi vstop Zahodnega Balkana na območje brezplačnega mobilnega gostovanja in pridružitve držav Zahodnega Balkana mehanizmu EU za civilno zaščito. Pirc Musar je napovedala tudi nadaljevanje procesa

Brdo-Brioni in sporočila, da sta se za organizacijo srečanja prijavili dve državi. O tem, katera ga bo gostila, se bodo odločili prihodnjim mesec.

Eduard André, Založba Buča, 2023

ČAR NARAVE V SLIKI IN BESEDI – ZBRANA DELA

S pričujočo zbirko se je Eduard želel pokloniti slovenskemu narodu in jeziku, obenem je z umetniškimi deli zapel hvalospjev naravi, ki mu daje navdih in material za ustvarjanje. Krona njegovega umetniškega ustvarjanja so »žive slike«, izdelane iz cvetnih lističev. Z ljubeznijo sajene, vzgojene, trgane in posušene vrtnice, krizanteme, sončnice, marjetice, cinije in ognjič s platen sijajo in dišijo.

Sam umetnik je mnenja, da je mati narava največji učitelj, če ji le znamo prisluhniti in z njo sobivati. Za svoje »žive slike« pravi, da želi, da cvet živi naprej, a v drugačni obliki, lepoti in namenu. Podobno kot ljudje, ki neminljivost dosežejo s prehodom iz telesne v duhovno sfero.

»Pot nastajanja tovrstnih umetnin se začne z vzgajanjem cvetic, nadaljuje z

njihovim nabiranjem in shranjevanjem, vse dokler njihovi drobni nežni lističi po več mesecih potrpežljivega in natančnega dela ne postanejo slika, navdahnjena od narave.« Ob tem dodaja, da vsak del narave na ta način živi včeraj, danes in jutri.

V knjigi so predstavljena njegova dela od slik, akvarelov, skulptur in akvarelov. Prav vse umetnine so narejene iz naravnih materialov in na način, ki bralca pusti brez besed.

Prav tako so v knjigi zbrane pravljice in zgodbe za majhne in velike, zbrane v poglavju Palček Edi pripoveduje.

Poleg tega nam umetnik opisuje svojo življenjsko zgodbo od otroštva v Sloveniji do odhoda v tujino in ponovne vrnitve. Predstavi nam ljudi, ki so ga navdihnili z opazovanjem narave in posledično z željo po ustvarjanju.

Čudovita knjiga o prepletenosti umetnosti in narave.

Pripravila: Jana Balažič,

Pokrajinska in študijska knjižnica Murska Sobota

IZ NAŠE KÜNJE: KRHKKA PITA Z DJABOKAMI PA PUDINGOM

Pri naši kuči se je od nekdaj dosta delalo pa peklo iz djabok. Mama je najrajši napravila pito pa beliše (djabolčne bibe), pa seveda retaše. Zdaj, ka so bole nauvi cajti pa mamo navado, ka se takšne navadne pogače malo modernizejrajo, pa se da cuj kaj takšoga, ka se je inda nej. Neka takšoga je ta pita, štero sam pekla te vikend. Krhka pita z djabokami pa pudingom je neka, ka mo palik čim prle delala. Bila je sočna, žmajna, pa puding ji je dau eno ekstra piko na i.

Testau:

- 500 g ostre mele
- 250 g putra
- 200 g cukra
- 2 dajci
- 2 vanili cukra
- ščep soli

Djabolčna fila:

- 6 srednje velikih djabok
- 1 vanili cuker
- 3 žlice cukra

Vanilijov puding:

- 2 praška za vanilijov puding
- 800 ml mlejka
- 6 žlic cukra

Nücamo še plej, šteri je naj velki nendri 25 x 35 cm.

Najprle sküjamo puding po navodilaj na vrečki za puding pa ga damo ladit.

Iz sestavin napravimo testau pa ga damo za 30 minut v hladilnik. Te ga razdelimo na polovico pa ga polovico z rokami enakomerno razporedimo v masen plej tak, ka tüdi kakši 1 cm visiki raub napravimo okauli pleja. Tak de testau gratalo kak postelca za djaboke. Ostalo testau pa te cajt damo nazaj v hladilnik.

Te vzememo djaboke, jih olüplemo, pa na tenke šnite narežemo gor na testau. Potrausimo jih z 1 vanilijom pa 4 žlicami cukra.

Gor na djaboka enakomerno porazdelimo puding, te pa drugo polovico testa natrgamo na male falajčke, pa ga enakomerno porazdelimo na puding tak, ka fajn vse prekrijemo.

Pečemo na 190 stopinjay tak dugo, ka gori fajn rjavo grata.

Pecivo je dobro tak toplo kak mrzlo, najbalkše pa še na drugi den, gda se okusi fajn povežejo.

Pa dober tek iz naše v vašo künjo!

Simona Rituper

KDOR IMA CVETLICE RAD/STO MA RAUŽE RAD...

Vrtnice kraljice cvetic

Vrtnice sem vzljubila že kot otrok, saj smo imeli doma velik cvetoč grm, ki je bil okras daleč naokrog.

Mama je večkrat odrezala vejico in okrasila mizo. Vrtnica je bila prijetno dišeča. Takratna vrtnica se je razlikovala od današnjih. Vrtnice so ostale kraljice cvetic že od starih Grkov. Zakaj so tako priljubljene v množici neskončnega cvetja? Cvetijo od junija do jeseni, njihova barvna paleta

Meni najlepša vrtnica je Banksova rumena vrtnica (Rosa Banksiae Lutea). To je vrtnica brez trnja, zelo bogato cveti, rumeno ali belo, in je popenjavka ter potrebuje oporo.

In kaj je lepšega, kot imeti vrtnice za rezanje, da krasijo domačo ali tujo vazo.

Sort je pri vrtnicah več kot deset tisoč. Rek pravi, da ni vrtnice brez trnja. Res, skoraj vse vrtnice imajo trne, zato pa so izjeme tem bolj zanimive. Najzanimivejše so popenjavke brez trnov. Večkrat pravimo, da vrtnice ne moremo občutiti kot popolne, če ne diši. Predniki vrtnic so šipki in ti v

Živa meja iz vrtnic

cvetov je zelo široka, prav tako oblika cvetov. V ospredju je vsekakor vonj, poudarek iz cvetov pa je prešel tudi na skladen videz rastline kot celote.

Danes poznamo veliko novih sort: od čajevk, popenjavk, mnogocvetnic, pokrovnih, ki ne potrebujejo več škroplje-

naravi dišijo. Večina vrtnic cveti rožnato in rdeče, zato ne moremo zgrešiti, če tem vrtnicam ponudimo družbo modrih in belih cvetic.

Tudi v Sloveniji imamo registrirane domače vrtnice, kot sta Prešeren (roza) in Ljubljana (bela).

Vrtnice popenjavke

Mnogocvetne vrtnice v vazi

Grmasta vrtnica za gredico

nja, do vrtnic brez trnja. Take so posebno dobrodošle v cvetličarstvu. Selekcija vrtnic se razvija, da so vrtnice zdrave in bogato cvetoče. Z vrtnico hočemo doseči, da je gredica ob vhodu cvetoča in urejena, naredimo živo mejo iz vrtnic, z bujno vrtnico hočemo prekriti steno ali ovekovečiti vhod.

Morda niste vedeli ...

Stolistnice so skupina starih vrtnic z močno vrstnatim cvetom in močnim vonjem.

*Besedilo: Olga Varga
Fotografije: svetovni splet*

... DO MADŽARSKE

Večina prijavljenih neprimerna
Madžarska vlada se je lani junija odločila, da bo na podlagi pogodb zaposlila 4000 novih mejnih policistov (graničarjev), ki bodo delali v okviru redne policije. Njihova naloga naj bi bila varovanje meja in preprečevanje ilegalnih prestopov predvsem na južni meji, prek kate-re poskuša priti na madžarsko ozemlje največ beguncev, kajti t. i. južna pot vodi iz Srbije na Madžarsko. Omenjeno nalogo je pred tem opravljala redna policija, toda zaradi prerazporeditve rednih policistov na južne meje so se v notranosti države srečevali s pomanjkanjem delovne sile. Temu se je želela vlada izogniti z novačenjem mejnih policistov. Čeprav je bilo to precej intenzivno, se je v enem letu prijavilo le 3596 oseb. Primernih in sposobnih za omenjene naloge je bilo le 1565 in ti so že začeli usposabljanje. Na raznih testih (fizične in psihične sposobnosti) je torej padlo več kot 37 odstotkov prijavljenih, ki jih itak ni bilo na pretek. Nekateri neodvisni portali pišejo, da prenizko število prijav ni povezano le s pogoji, temveč tudi s plačo, ki naj bi se gibala okoli 400 tisoč forintov bruto, kar je komaj več kot tisoč evrov.

Referenduma o tovarnah akumulatorjev ne bo

Prejšnji torek so v Uradnem listu objavili odločitev vrhovnega sodišča, po katerem o vprašanju tovarn akumulatorjev ne bo razpisanega referenduma. S tem je vrhovno sodišče potrdilo odlok nacionalne volilne komisije, h kateri se je s tem vprašanjem obrnila zelena stranka LMP. Dejstvo je, da na Madžarskem v zadnjem času rastejo industrijski obrati za izdelavo ali razgradnjo akumulatorjev kot gobe po dežju. Večina investorjev prihaja iz vzhodnih držav, Kitajske, Južne Koreje itn. Ker pa na Madžarskem primanjkuje primerne delovne sile, ta prav tako prihaja iz Kitajske, Indije ali s Filipinov, kar vznemirja lokalno prebivalstvo. Zelena stranka LMP bolj kot to vznemirja onesnaževanje okolja in morebitno pomanjkanje vode v teh okoljih, zato bi se njeno vprašanje nanašalo na poziv, naj v državi ne zgradijo več takih tovarn, kot jih je bilo 31. decembra 2023.

LÜBEZEN GRANICE NE POZNA

Onzina Anuška, dekliško Gyeček zdaj v Varaši živijo, na Gorenjom Seniki so se naraudili, depa živeli so v nekdešnji Jugoslaviji, zdaj Sloveniji tō. Živeli so v vesi Dolenci. Že dolgo časa se probam z njimi srečati pa se pogučavati, depa nji težko najde doma. Vsigdar so na pauti,

Anuška Gyeček, stera se po možu piše Sočić

baukša, ranč tak samo künja, ena iža pa klejt bila.«

- *Kelko mlajšov je vas bilau doma?*

»Nas je osem bilau, tri deklet pa pet pojbov, depa mesto smo meli. Zato ka gda sem ge mala bila, vekši so že delali, te so že nej bili doma.«

- *Vi ste kama šli delat, gda*

se sploj dobro sporazmejele. Ona je gnauk prajla, ka ona na Slaskom v Dolenci ma rod pa bi se sploj rada srečala z njimi, depa sama neške titi. Zavolo toga sem te ge njau vösprvajala pa tri dni smo tam bili. Moj mauž je od te družine, gde smo bile, nejdaleč kraj bijo doma. Gda je on zvedo, ka so »Vogrinke« tam prejk, te je on prišo pa pravo, ka on de nas pelo v Soboto. Ge sem se bojala, nej sem stejla nut v avto vستي zato, ka sem ga nej poznala. Tak je te Barber Marika naprej vse-la, ge pa ozajek nut v avto. Lopau smo se pelali v Soboto, nika smo nej mogli povedati zato, ka on se je sploj lopau ponašo. Nazaj domau je nas še v Gornji Petrovcaj na Pindžo odpelo, tam smo nika spili, depa prvin še kak bi domau prišli naja je proso, aj njema naslov dave.«

- *Ka bilau potejm, gda sta se srečali znauwa?*

»Nej je trbelo dugo čakati, drügi keden moj mali brat gnauk samo kriči mena, aj dem, ka me niši Slav išče. Što vrug pa name išče, sem si

delajo ali na vaje odijo, zato ka nej samo ka radi spejvajo, fejst dobro spejvajo, kak cejla njigva familija, od starišov do sestere pa bratov. Zdaj djeseni sem srečo emo, pred probov, prvin kak bi spejvali, sem je leko zgrabo na en kratek pogovor.

- *Anuška, tau mena povejte, ka tau znamenöjva, ka Onzina?*

»Tau je našo domanjo ime, nas so doma na Gorenjom Seniki tak zvali, ka tau ižino ime znamenöje, tau ne vejm. Tau ime mi že dugo mamu kak ata, tak dejdek pa drügi starci so se tō tak zvali, pa tau so eden od drügoga erbali.«

- *Gde ste vi meli rojstno ižo?*

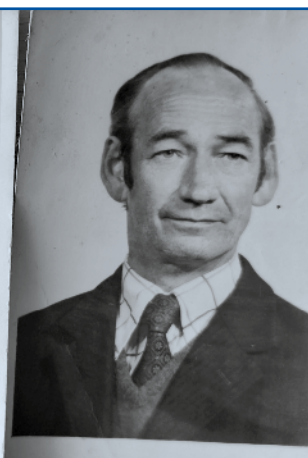
»Naša prava rojstna iža je na Grbenščeki bila, depa té že več nega, zato ka je fejst nanikoj bila pa nej go je bilau vrejdo popravlati, ati go je te bola audio. Zato je te sledkar moj oča malo niže Djerlino ižo dolaküpo, tau je prva iža bila kak na Grbenšček prideš.«

- *Ta Djerlina iža je vekša bila kak Onzina?*

»Vekša je venek nej bila, samo

ste vō iz šaule prišli?

»Ge, kak tistoga reda drüge deklet, v židani fabriki sem začnila delati, dosta lejt sem delala tam pa te od tistec sem se oženila na Slasko. Tau je bilau leta 1979 julija 11., tau tak dobro znam kak če bi

Mati pa oča. Pri Onzini familiji so vsi radi popejvali.

zdaj bilau.«

- *Kak ste na Slasko prišli, kak ste se spoznali z možaum?*

»Moj mauž je dostakrat prišo, zato ka oni so leko odli prejk, drügo pa tau, ka lübezen granice ne pozna. V židani fabriki eden pri drügi sve delale s kolegicov Marikov, müve sve

mislila, gda sem vō na okno poglednila, te sem že vidla, ka tau je moj mauž, na pa te tak sva se spoznala.«

- *Kak tau, ka ste nej tū doma ostali, ka ste vō v Dolence šli?*

»On je v Avstriji delo, on je tam nauvo ižo emo, zato sem tavō odišla. Gda sva se oženi-

la, vejn samo en keden sem doma bila, potistim sva tavō odišla.«

- *Kak dugo ste bili vanej v Dolenci?*

»Eno leto sem bila v Dolenci, gda sem noseča gratala, gda je sin dveje leta star grato, te je moja tašča mejla skrb njega, ge sem pa z možaum v Avstri-

- *Doma na Seniki ste dosta spejvali?*

»Jaj, vejš kak je fajn bilau, gda smo krave pasli, tak smo spejvali, ka je vse grmelo. Tri, štiri krave smo dojnali na brejg ge pa pokojna Marika pa smo tak spejvali, ka še v dolaj je vse štrmelo. Če smo bola spejvali, krave so se bola

Anuška pa sestra Erži z mamov, gda je bila 80. lejt stara

jo üšla delat. Gda je sin šest lejt star grato, te smo ga se v Varaš spisali v šaulo, zavolo toga sva te müva tō se prišla. Najprvin v arando, sledkar se je pa nam posrečilo en ram küpti pa te od tistoga mau v Varaši živemo.«

- *Kak so bila tista leta na Slaskom?*

»Mena je dobro bilau, sploj vrlo taščo sem mejla, mena je tam tak bilau kak če bi doma bila. Eno ka mi je falilo, ka sem nej mejla tam sausede pa padaškinjo tō nej.«

- *Tau vejm, ka vi sploj radi pa sploj lopau spejvate, cejla vaša familija tak dober glas ma kak vi?*

»Cejla familija, tau leko pitaš od koga koli. Moj oča, Onzin Kalman, gda je v krčmej začno spejvati, te je vse štrmelo pa mati je tō dobro spejvala. Brat Jani še s fudami igra, ranč tak Marika spejvala pa z igricov špilala, depa vsi bratje pa sestere lejpi glas majo. Gda ge muziko čujem, te že meni pete skačejo, vejn zato, ka rada plešem, baja je samo tau, ka moj mauž neške plešati.«

pasle. Vsikšo slovensko nauto smo znali pa spejvali. Kočišin Pejpi pa stari lidgé, steri so kosili, so tašoga reda kose taličili, tak so nas poslušali. Že pa Onzine deklet spejvajo, so prajli. Ge sem na tenki spejvala, Marika pa na stari, vejš kak je tau lopau zvonilo. Prvin je lüstvo bola mirno bilau, meli so čas eden za drugoga pa za spejvanje tō. Zdaj tašo nega, zdaj niške nejma časa, vsikši samo leti pa te štres, tau vsikšoga na nikoj deje. Prvin je srmastvo bilau, depa blajženo je bilau.«

- *Ka vam na misli pride, če nazaj na tista lejta mislite, gda ste doma na Grbenščeki bili?*

»Vejš, ka najbola mlejčen kafaj, steroga smo vsikši zranjek pili pa tisti sedem domanji krüjov, stere je mati vsikši keden doma v peči spekla. Od tistoga krüja baukšoga sem nikdar nej djeja, tisti žmaj pa sago še zdaj čütim. (Kejp na 1. strani: Anuška je mejla 5 bratov, na kejpji štirge.)

Karči Holec

Od inda v gnešnji čas

PRIPOVEJSTI O SLOVENSKI KRAJINAJ

Za varaš Izola bi leko prajli, ka na maurdji stodji. Od toga nam njegvo ménje pripovejda. Po talanski se njemi Isola pravi. Tau pa otok (sziget) znamenüje. Slovensko ménje je iz talansko-ga vöprišlo. Najbaukše, ka tau

človeka za patrauna vzeli. Ranč un aj je varvle, ka ji voda ne vzeme. Ta gnešnja cerkev je nin 600 lejt stara. Na njenom mesti je že prva ena menjša cerkev bila, od toga nam dokumenti pripovejdajo. Kak pa je vögleda-

razmetali. Na »süjoj« zemlej je mali varaš stau. Od toga nam kanalizacija pa cejvi za vodau pripovejdajo. Gvüšno, ka so si rame tam bogati lidge zozidali, steri so z ladjami na velke služili. Tisto, ka je v maurdji ostanolo, je voda pošteno »dojpogejla«, tau zvekšoga samo okau rejsan dobroga arheologa leko vidi. Na süjom pa je že skur 15 lejt arheološki park Simonov zaliv goroprejti.

Prvi poznani dokument nam Isolo v leto 972 postavi. Tau pa zatoga volo, ka cesar Frankov Oton I. Veliki je v tom leti Izolo s krajino kaulak nje Oglejskomi patriarhi prejkda. Oglej, po talanski Aquileia, je s svojim patriarhaton v tiston časi velko

ka bi jo brano. Lidge so ne velke v cerkev šli pa tam molili. Njivi sveti Maver je lidam pomogo. Izola je s kusto meglo doj »pokriu«. Tau pa eške nej vse bilau. V zrak je bejlo golobico spüsto. Ta je letejla, šifti so za njau šli. Njivi kapetan je gvüšen biu, ka

Vse vküper pa se je v Izoli leta 1420 vöminilo. Toga leta je cejla Istra pa s tejm Izola pod Serenissimo spadnola. Tak se je indasvejta Beneška republika, po talanski Republica Veneta, zvala. Ta je skur cejlo Sredozemsko maurdje vküper z varašami

Stara slika nam kaže, ka je Isola na otoki stala. Samo maust jo je vküper z zemlau »vezo«. Na levom kraji pa se leko vidi, ka skrak Isole so indasvejta tö sau želi.

na slikaj poglednemo, kak je inda bilau pa kak gnesden vögleda.

Izola/Isola je s časom vse bole velka bila. Glavaške so zapovedali, ka maurdje zasipati trbej. S tejm se je Isola s kontinentom vküperzvezjala.

Ménje Maver iz imena Mavricija vöpride. Za svetoga Mavricija

la, se zagnauk eške ne vej.

Od stari časov do prvi dokumentov

Kak smo že nej samo gnauk pisali, lidge so že davnik nazaj skrak maurdja živeli. Maurdje lidam že od inda gesti dava. Najbole staro, ka so arheologi najšli, se v Simonovom zalivi leko vidi. Tam je nin kaulak leta 200

Grb Izole nam od stare legende pripovejda. Njau vsikši pozna, eške v šauli se od nje včijo. Bejli golaub z vejko oljke v klüni gnes po cejlo svejti za simbol mira vala.

Té lejpi pa bogati mozaik nam pripovejda, ka na tom mesti so rejsan bogati lidge živeli. Arheologi so zvekšoga vse vöskopali. Nut v maurdji pa se vsikšo leto kaj nauvoga najde, ka nam od življenja nin 2000 lejt nazaj pripovejda.

je poznano, ka je po vodej leko ojdo, gda je pajdaša rešavo, ka se je v maurdji vtaplo. Lidge, steri so na vodej delali, so velki stra meli, aj v njau ne spadnejo. Indasvejta so rejdko lidge vedli plavati. Steri je v globko vodo spadno, skur vsikši je v njoj smrt najšo. Leko, ka zatoga volo so si v davni Isoli toga svetoga

bilau pristanišče, iz kamna je bilau napravleno. Tam so se 30 mejterov dugi šifti tö leko kuj zvezali. Zvün toga pa eške 110 mejtrov dugi pa prej 6 mejtrov šörki valobran (hullámtörö) je šifte varvo. Valobrane so zvekšoga vseposedi delali, ka velki valauvi ne bi ladje, barke pa čunakline raznok po maurdji

mauč emo. Patriarh je ménje, stero za visikoga cerkevno glavaša vala. Ranč patriarhi iz Ogleja so duga lejta cerkevno pa civilno Izolo za svojo meli. Tau znamenüje, ka so zvün cerkvene službe eške na velke služili. Ranč njim so lidge vse porcije pa drugo dačo mogli plačati. Oglej pa drugi vekši varaši skrak maurdja so se cejli čas na velke bojnali. Iz toga je legenda vöprišla, stera je Izolo rejšila, ka so nej nut v njau vdarili. Pa nej samo tau, legenda svoje leto ma, gda se je narodila. Ide pa nekak tak: Izole bi leko gnes sploj več nej bilau. Genova v bojni z Oglejom se je za Izolo bila. Leta 1380 so bojne ladje iz Genove na Izolo šle. Vse je tak vögledalo, ka nut v njau vdarijo, nikoga nej bilau,

Tak Izola gnes vögleda. Lepau pa se še leko vidi, ka inda je varaš rejsan na otoki stau. Cerkev svetoga Mavra se leko kak na eni tak na drugi sliki vidi. Kakoli se je vöminilo, cerkev je na istom mesti ostanola. Je pa istina, ka gnes kaulak cerkve več cintora nega. Mrtve na drugom mesti pokapajo.

do Izole ga pripela. Vedli so, ka golaub nede daleč vö na maurdje leto. Depa, ranč tau se je zgodilo. Bejla golobica ji je daleč na oprejto maurdje odpelala. Tam je vö iz klüna od oljke vejko spistila. Ta mala vejka mer pa dobro volo simbolizejra. Tak je sveti Maver vküper z bejlo golobico Izoli mer prineso. Tau se je

z bojnami za sebe dobila. Gnes je od te indašnje velke sile varaš na vodej Benetke, Venezia (Vence) ostanolo. Gda po njem ojdimo, se eške kak leko vidi, kak bogata je tista indašnja republika bila. S tejm se je bejla golobica za duže časa nauvomi grbi mogla pokoriti. Tistomi, steroga njim je republika zapovedala.

Lejv s perautami taco na oprejto knjigo gor ma djano. Goroprejta knjiga znamenüje, ka so tau v tistom časi vösklesali, gda je Republica Veneta (Vencei Köztársaság) nej z nikim v bojni bila. Kda pa je knjiga zaprejta pa je bojna bila. S tejm so škeli tau povedati, gda se bojna bije, pamet zbaugom odide.

23. oktaubra 1380. leta zgodilo. Od tistoga dneva pa vse do gnes so si 23. oktauber v Izoli za svoj svetek vzeli.

Izola je tak tadale živela. Bejla golobica je samo čakala, gda go nekak znauva gorobidi.

Miki Roš

Od (minule) lanske 100. obletnice rojstva (2022) do letošnjega »uradnega« državno razglašenega Kajuhovega leta 2023 v Sloveniji

POET KAREL DESTOVNIK KAJUH JE DVAKRAT PEL: KOT PESNIK IN KOT PEVEC

*Skupaj z glasbenikom Svetom Maroltom Špi-
kom sta bila s Kajuhom (kolektivna) avtorja
ene od najbolj popularnih »partizanskih«
himn*

»Mlad umrje, kogar bogovi ljubijo« (F. Prešeren) zagotovo velja tudi za Kajuha.-partizana. »Kajuhov skladatelj« S. Marolt Špik je bil glasbeno, poklicno kompozicijsko (iz)šolan. Bil je del svoje generacije, kompozicijske šole, imel pa je svoj (kompozicijski) slog: poklicni in obrtno verzirani skladatelj. Svoj ustvarjalni credo je začel še pred začetkom (2. svetovne) vojne. Ta mu je prekinila ali vsaj zaobrnila njegova do tedaj uveljavljena načela modernizma. Vojna pa mu je kot borcu, partizanu glasbeno povsem zasukala njegov opus. Svoja moderna ali že kar predvojna leta privrženosti glasbenim modernizmom ali kar radikalizmom po vseh muzikoloških analitičnih elementih svoje kompozicije mu je zdaj sila poenostavila. V ritmu, melodiji, harmoniji, obliki in barvi (inštrumentaciji) se je zdaj (na novo) odločil za vokal ali kvečjemu še za vokalno inštrumentalne (glasbene) forme, oblike. Prednjačili so tako socialna ali socrealistična glasbena refleksija, ki jo je diktirala izbrana poezija. Zato kar

v večini primerov zasedbe kot so samospevi in zbori prednjačijo iz njegovih, včasih kar »od danes na jutri« izvedenih skladb, na (partizanskih) mitingih. Med Maroltovimi izbranimi poeti prednjači Karel Destovnik Kajuh, saj je z večino skladateljev ta vrhunski slovenski poet sodeloval še v času samega holokavsta; dokler ni tako kot marsikdo drug, končal v samem vojnem času ta svoj partizanski in umetniški, literarni boj. Kljub temu, da je bilo življenje glasbenika Marolta kratko pa je bilo obenem tudi plodovito. Ne le zaradi tiste cezure med (2. svetovno) vojno, ampak tudi še pred njo. Kot glasbeni poet je sicer praviloma prisegal na (estetsko) lepoto, potem pa končali takole klavrno, v sami grdoti tostranstva ali življenja. Po biografskih podatkih je bil S. Marolt (roj. 16. okt. 1919) med mlajšimi, ene in iste generacije, podobnih (ustvarjalnih glasbenih) slogov in skladateljskih »šol.« Datum smrti oz. žrtev fašističnih in nacističnih nasilnih ubojev je blizu prenekaterim od preostalih: Marolt Špik – 25-leten je umrl oz. padel, 7. maja 1944. Tako pa so prišli po vojni na vrsto povsem drugi, seveda vsi po vrsti še vedno oz. iz Osterčeve »kompozicijske šole,« dandanes tudi že vsi pokoj-

ni (Dragotin Cvetko, Marijan Lipovšek, Svetozar Marolt, Karol Pahor, Primož Ramovš, Pavel Šivic, Danilo Švara, Demetrij Žebre idr.). Tudi v glasbenem opusu S. Marolta Špika oz. v njegovem »partizanskem opusu« prednjači vokalna (zbori) in vokalno inštrumentalna glasba (samospevi). Zato, ker je bil njegov odnos do (partizanske literature, poetike) podoben ali celo enak kot kolegi - poeti. Tukaj mu je bila še dodatni izziv poezija prvaka našega Kajuha. Značilen tudi po tem, da je tudi v glasbenih oblikah oz. zasedbah (zbori

ustvarjalca. Škoda je tudi v tem, da je relativno mlad umrl (padel), še ne 22-leten. To pomeni (med leti njegovega življenja, 1922-1943), da je med svojim 16. in 22. letom, torej komaj zadnjih šest let, ustvaril večino del, pesmi. Zagotovo pa se v tem tako kratkem življenjskem obolusu ni razvil do konca. Zraven je bil še tisti kruti vojni čas, ki v finalu pesniškega opusa le-tega še kako globoko zaznamuje; pa kljub temu tak opus in etos!

Nabor besed iz Kajuhovega pesniškega opusa pomagajo osvetliti kot neke vrste sekundarni muzikološki dokazi. Ti in pa predvsem Kajuh sam pa so neke vrste krovni dokaz, da gre v samo enem avtorju – torej Kajuhu – za mnogotero umetniško osebnost; za človeka-umetnika, ki je najmanj, kar je, celostno ali totalno zaznamovalo našo književno in glasbeno polpreteklost. Če v tej zvezi samo omenimo in položimo poetu v usta je to, da se še naprej, daleč po njegovi smrti, plejada slovenskih (in tujih) avtorjev, skladateljev odloča za uglasbitve Kajuhove poezije. Primarna odločitev za te njihove izbore so zagotovo že primarne poetične Kajuhove kvalitete: metrum, ritem, refreni, rima, vsebine in oblike, kar pa je tisto,

kar umetnika samega uvršča v takega, ki ima v svoji (poetični) strukturi osnovne in celo prevladujoče geneze za vse tisto, kar je kasneje privedlo do tega, da je Kajuh v celoti ostal naš in velik poet; z ali brez omenjenih ugotovitev oz. dokazov za vse to. So pa ti dokazi in Kajuhova poezija so-elementi slovenske umetnosti 20. in zdaj tudi že 21. stol. Da pa se z nekaterimi drugimi avtorji, poeti Kajuh komaj še enači oz. stoji z ramo ob rami s Francetom Balantičem (1921-1943), torej neke vrste vrstnikom, ki pa ste se komaj poznala; morda pa sta le vedela eden za drugega? Kljub temu, da sta bila idejno in ideološko vsak na drugem koncu bitja in žitja poezije tistega časa in prostora pa ju zagotovo loči le to. Skupaj in vsak na svoji strani vojne reke sta pesnila univerzalno. Njuna lirika je brezčasna in brezprostorna, četudi je nazadnje eden od tehtnih (glasbenih) ustvarjalcev našega časa in prostora ponudil neke vrste element, ki lahko še vedno pripomore k »spravi.« V Kamniku se pride po Kajuhovi cesti do Balantičeve Knjižnice in se vmes dotakne še skupnega spomenika obema umetnikoma.«
(se nadaljuje)

Franc Križnar

Kulturniška skupina XIV. divizije. Mašun, 24. 9. 1943; na desni sta S. Marolt Špik (spodaj) in K. D. Kajuh (zgoraj; foto Jože Petek).

in samospevi) posegel po eni in isti poeziji. Prednjačijo naslovi kot so to npr. Bosa pojdiva, Materi padlega partizana, Pesem XIV. divizije (Zaplovi, pesem borb in zmage), Pesem talcev, Petindvajset, Sanjala si (vse na Kajuhova besedila) idr.

Že v Kajuhovi poeziji je veliko glasbe

Z vpogledom v Kajuhov pesniški opus je najti v njem glasbene in onomatopoejske besede, izraze. Ti v veliki meri napeljujejo k temu, da je bil Kajuh nedvomno tudi glasbenik, ljubitelj topogledne (poetične) zvočnosti. To priča, da je Kajuh kot poet in pevec, dvakrat pel: pesniško, poetično in glasbeno. Nobenih dokazov nimamo, da bi bil Kajuh glasbeno šolan. Imamo pa kar nekaj slik, izvernih fotografskih dokazov, da je Kajuh pel: sam, ali v zboru (mešanem pevskem kvartetu). Vse to pa našega vrhunskega poeta iz prve polovice 20. stol. uvršča najmanj med umetnike dveh umetniških disciplin: književnosti in glasbe. Najmanj kar je, je to, da je bil Kajuh občutljivi (lirični) poet, ki pa mu je bila sosednja umetniška disciplina kot je to glasbi, zelo blizu. To samo po sebi pomeni, da imamo pred seboj neke vrste kompletnega in kompleksnega umetnika,

RAZGIBAJMO MOŽGANE

SKANDINAVSKA KRIŽANKA

					AVTOR: MATIJAŽ HLADNIK	SPLET LAS	PORTUGALSKO OTOČJE V ATLANTIKU	PRALNI STROJ	SOLO IZVAJALEC	NAŠ PUBLICIST IN ZGODOVINAR (LOVIZ)	REKLAMNI LIST, PAPIRJA, PLAKAT	OKRASNA SREDNJEZEMSKA RASTLINA
					ZDRAVLO V ŠKROBNEM OVOJU							
					SKOT, IZVREŽEK							
					ZENSKA VEČERNA OBLESA, NARAVA, ZNAČAJ					2		
POMOČ AKANT AVIGNON BAKH EASYJET	GLAVNO MESTO UGANDE	MESTO V PROVANSI	AMERIŠKI FILMSKI IGRALEC PERLMAN	ČRKA X	BAS KITARIST NOVAK RANSKI BOG VINA	8			ALFANIČ BRITANSKI LETALSKI NIZKOČLOVNIK			
JELEN IZ SEVERNE AMERIKE	5						ZUŽELKA, MRČES DRAG KAMEN	4				
TROPSKI SADEŽ V OBLIKU HRUŠKE						6	IGRALKA BINA AFRIŠKA DRŽAVA (KAIRO)			MANŠI OPEL	NEKDANJI TRGOVEČ Z MOKO	
GLAVNO MESTO BELORUSIJE				3	ŽIVLSKI DELAVEC RAČUNALO NA KROGLICE			IGRALEC ROCKWELL IGRALKA FARIŠ				
PETAR GRAŠO			PESNIK GRUDEN	TRETJE NAJVEČJE NIZOZEMSKO MESTO TRAČNICA			MAJHNA MESTNA TOYOTA FLOD BURYE					
BOGAT ATENSKI KRKNAR, SOKRATOV TOŽNIK					BLIŽNI ČLOVEK KIRSTIE ALLEY				1			
LOGIČNO RAZMIŠLIANJE							VIPAVSKA VINSKA SORTA					
VETRNI JOPIC S KAPUCO							PREBIVALEC NASELJA TRATA			7		

Končna rešitev:

1	2	3	2	4	3	5	6	2	4	7	5	6	4	6	8	1	2
---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---

V četrtek 28. septembra zrankoma v 6:49 si leko na televizijskem programu Duna TV poglednete nauvo oddajo Slovenski utrinkov. Če zamidite, bau oddaja na programi znauvič **gnaki den** zadvečerka v 13:25 na kanali Duna World.

Magazin leko kisnej vidite na internetnom atrejsi: <https://mediaklikk.hu/musor/slovenski-utrinki/>
Nutzakapčite tevene, mi vas čakamo!

TV SPORED

Na naslednji povezavi najdete pregleden spored TV Slovenija 1 in Slovenija 2 za izbran dan: <https://tvspored.delo.si/>

SUDOKU

		9		4				3
1		3			2	4		8
			3	1				
	1		5					
4	7						3	2
					4		7	
				2	1			
3		2	6			1		4
8				3		2		

MATEMATIČNA UGANKA

$$\text{pumpkin} + \text{acorn} + \text{acorn} = 18$$

$$\text{pumpkin} + \text{grape} + \text{pumpkin} = 20$$

$$\text{grape} + \text{grape} + \text{grape} = 12$$

$$\text{pumpkin} + \text{grape} - \text{acorn} = ?$$

Slovenski filmski večer v Monoštru

Zveza Slovencev na Madžarskem vas v ljudo vabi na večer slovenskega filma, ki bo v **torek, 26. septembra 2023 ob 16. uri v kinodvorani v Monoštru**. Predvajali bomo slovenski celovečerni film z naslovom **Inventura**, v katerem nastopajo

Radoš Bolčina, Mirel Knez in Dejan Spasić.

Zgodba: Nekega dne po večerji, ko Boris bere v svoji sobi, nekdo strelja nanj skozi okno. Pride policija in začne se preiskava. Pri iskanju potencialnih storilcev se pred nami odvije tragikomedija človeka, ki odkrije, da ga sovraži več ljudi, kot si je lahko predstavljal in da so njegove predstave o lastnem življenju le iluzija.

Režiser filma je Darko Sinko in traja 106 minut.

Udeležence iz smeri Števanovcev pripelje minibus, prijave čakamo na telefonski številki: **+36-30-386-08-61**

Iz smeri Gornjega Senika je odhod rednega avtobusa ob 15.16 uri. Film bo predvajan v slovenskem jeziku z madžarskimi podnapisi.

Vstop je prost! Vljudo vabljen!

Szlovén filmest Szentgotthárdon

A Magyarországi Szlovének Szövetsége szeretettel vár minden kedves érdeklődőt **2023. szeptember 26-án, 16 órakor tartandó szlovén filmestre a szentgotthárdi Csákányi László Filmszínházba.**

Leltár címmel szlovén játékfilmet vetítünk Radoš Bolčina, Mirel Knez és Dejan Spasić főszereplésével.

A történet: Boris Robič átlagember. Egy este azonban valaki megpróbálja lelőni. A nyomozás során nem derül ki semmi. Nincs sem ellenség, sem gyanúsított. Miután a rendőrség lezárja a nyomozást, Boris saját szakállára kezd nyomozásba, amely során meglepődve ébred rá, hogy több ember gyűlölheti, mint ahogy azt valaha is feltételezte volna.

A filmet Darko Sinko rendezte. A film hossza 106 perc.

Apátistvánfalva irányából mikrobusz indul, jelentkezéseket a következő telefonszámon várjuk: **+36-30-386-08-61**

Felsőszőlőnk irányából a helyi járatos autóbusz 15.16-kor indul. A filmet szlovén nyelven, magyar felirattal vetítjük. A belépés ingyenes, szeretettel várunk minden kedves érdeklődőt.

SREČANJE SLOVENSКИH KULTURNIH SKUPIN

Slovenska narodnostna samouprava Števanovci je 10. septembra organizirala tradicionalno prireditve, na katero smo povabili različne kulturne skupine. Nastopila je folklorna skupina Dvojezične osnovne šole Števanovci. Mali fol-

kloristi so na odru pričarali dobro voljo. Lovska pevska skupina iz Prekmurja je zapela zelo lepe pesmi. Prav tako Pevski zbor Rozmarin Društva porabskih slovenskih penzionistov. Zbor je na harmoniki spremljal Jože Kosar.

Vsem nastopajočim se lepo zahvaljujemo za prijetno glasbeno popoldne. Mark Tivadar in Bojan Tivadar sta še nam zaigrala in zapela čudovite slovenske pesmi. Mali folkloristi so plesali na odru. Vsi smo se počutili dobro in veselo. Naše prireditve se je udeležila tudi nova generalna konzulka Dubravka Šekoranja.

*Agica Holec,
predsednica*

Pod Srebrnim brejgom ...

... se je velka žalost razlejala. Dopudneva je eške s svojimi imitatorami na radioni Slovenija lidi v smej spravlo, večer pa ga že več nej bilau. V 63. leti je za vsigdar odišo Aleksander Sašo Hribar. Biu je pa ostano tō najvejši zmejs med najvejšimi. Prejk tresti lejt je s svojo politično satiro pa humorom glendalo postavlo vsem tistim, steri kariero v politiki delajo. S svojim delom je viske standarde gorpostavo, kak aj satira vögleda. Vnaugim politikom je trn v peti biu, depa, eden ga je nej vöskübno. Najbole je poznani po svojom Radio Ga-Ga, v sterom je z imitatori vsikši petek na gezero lidi k radioni kcuju pozvau. Té njegvi Radio Ga-Ga je tak popularen, ka od njega so film naredli. Na nacionalnom teveni je svoj show emo, mé-nje Hri-bar njemi je dau. V njem so si na vrauči stoli slovenski predsedniki tō dojvseli. Biu je brezi dlake na djeziki, žalo pa je nigdar nikoga nej.

Sašo Hribar se je v studiji kak riba v vodej čüto. V njem je svoj glas vöminiu pa oponašo Janeza Janšo, Milana Kučana in vnauge ministre. Njegvi velki talent so nisterni že za genialnoga vözglasili. Tau nej daleč od istine, ka iz nikoj je šalo leko vöpotežno.

Aleksander Sašo Hribar se je zvün svojoga dela eške za pošte-no nacionalno televizijo na velke gorgemau. Za televizijo, v stero se nede aktualna politika nutmejšala. Za tau je vnaugo svoje energije tadau, kak zagnauk vögleda, neje zaman bilau. Zvekšoga so ga za poštenjaka meli, ene politične opcije pa so ga za staroga komunista vözglasile. Ja, nisternim je na žile šau, ka istina je za njega rejsan istina bila pa ostanola tō. Tak so na den njegov smrti ranč tisti »pravi« na velke lažali. Škeli so ga za pokvardjenoga naprajti. V svoji medijaj so vödali, ka je zavolo kokaina premينو. Tau je tisto lažanje, po sterom je v svoji satiri tak na velko z bičom vedo vdariti. Bilau pa je samo tau, ka njegov velko pa pošteno srce je enjalo delati.

Kak povedano, prva njemi je srce stanolo, je eške slejgnjo paut za mikrofonom biu. Svoj Radio Ga-Ga je s tejm začno, ka de eške samo Edno poslušo. Pa je eške gnauk povedo, ka drugo nika, samo eške Edna de njemi popejala. Po tejm bi leko prajli, ka je Porabski literarni večer na slovenskom radioni poslušo, v sterom je ansambel Edna stare porabske naute igro. S tejm se je Sašo Hribar prejk naut bole na daleč s Porab-jom zvezo. Aj njemi Edna eške tadale tam nin med zvezdami popejva.

Srebrni brejg se vsigdar v žalost pogrozne, gda kakši takši velki Slovenec odide. Depa, un vej, ka takši lidge nigdar za istino ne odidejo. Za njimi njivo velko delo ostane.

Miki Roš

Porabje

TEDNIK
SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Izhaja vsak četrtek
Založnik:
Zveza Slovencev na Madžarskem
Za založnika:
Andrea Kovács

Glavna in odgovorna urednica
Nikoletta Vajda-Nagy
Naslov založnika in uredništva:
H-9970 Monošter,
Gárdonyi G. ul. 1.;
tel.: 94/380-767;
e-mail: porabje@gmail.com
ISSN 1218-7062

Tisk:
TOPnet d.o.o.
Kupšinci 49d, 9000 Murska Sobotica; Slovenija

Časopis podpirajo: Državna slovenska samouprava,
Urad predsednika vlade, oddelek za narodnosti,
Zveza Slovencev na Madžarskem in Urad vlade RS
za Slovence v zamejstvu in po svetu.
Naročnina: za Madžarsko letno 2.600 HUF, za
Slovenijo 22 EUR. Za ostale države 52 EUR
ali 52 USD.

Številka bančnega računa: HU75
11747068 20019127 00000000,
SWIFT koda: OTPVHUHB